

מסורת הש"ס

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

עג.

עין משפט
גז מוצה

לח א מיי פיע מל'
גירושין הלכה יח
סמג עשין ג טו"ע א"ע
סומן קמה ע"י ז'
ל"ב ב מיי פ"ח מהל'
זביה ומתנה הלכה
כה סמג עשין פג טו"ע
ח"מ פי"ג ספ"ג ב'
ג ב מיי פ"ט מהלכות
גירושין הלכה טו סמג
עשין ז טו"ע א"ע ס'
קמה ספ"ג ז'
ב ד מיי פ"ט הל"ח
טו"ע ע"ש ספ"ג ז'
ג ב מיי פ"ט מל'
מקרה הלכה ה סמג
לחין ק"ק טו"ע ח"מ ס'
רכה ספ"ג ז' וספ"י ז'
ג ב ז מיי פ"ח מהל'
גירושין הלכה כ סמג
עשין ז טו"ע א"ע ס'
קמה ספ"י ז'

(ב) דפוס"ר ובש"כ"א אית'
דכ"ב, ולפינו הוא ע"פ
הש"ג, (ג) כחובות ה' ב"ב
מת: ימותו: ז: ק' ג' לז"ל ג',
ג) מוספתא רפ"ה ע"ג,
(ד) (מפסד"י ז: ו"ש ז' ז')
(ה) (ג"ל אגודה פי' מנו על'
כל נדמוז וכן גפי הכתוב.
ערין, (ו) כתובות פ"ה,
(ז) כתובות ס: ז' (ח) ג"ל
כה: (ט) דפוס"ר דלי'
לחורין, (י) דפוס"ר ובי'
חוקין, (יא) דפוס"ר אלו
למנומ' י"ג ג"ב, (יב) כ"ר אלא'
א"ש ימות, (יג) ע"ז ז' ז':
יז) אמנם מ"ה רש"י ע"ש
טט: ד"ה מה ה"א ותוס' ע"ש
ד"ה מה ה"א, ע"ו) וצ"ע
מס': כתובות ס: ד"ה לא',

מסתמו מסנה. אם מת מחולי האחר דהא אמרת לאו עמידה היא וגבי גט דמתני' הוא דבעינן אומדנא משום מחולי זה קאמר לה: **לא סבירא לכו הא דרז הונא**. דהיכא דלא אמר לה אס מתי סבירא לכו דאס עמד איתו חוזר: גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיסה. דאי ט' עמד חוזר איתו למימר לא הוי

והא קמ"ל דהלך על משענתו הוא דבעינן אומדנא 'אידך אומדנא נמי לא בעינן משענת מינה שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה אין דאמר רבי אלעזר משמיה (ב) דרב שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנה רבה ורבא ילא סבירא להו הא דרב הונא גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה והו' איכא מודי דמדאורייתא לא הוי גיטא ומשום גזירה שרינא אשת איש לעלמא אין (ג) כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקעינהו רבנן לקדושתן מיניה א"ל רבינא לרב אשי תינה דקדיש בבספא קדיש בבבואה מאי איכא למימר א"ל שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות ת"ר (ד) דהו' גיטין מהיום אם מתי מחולי זה ונפל הבית עליו או הכישו נחש אינו גט אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ז גט מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא ה"שג' שולחו מתם אכלו ארי אין לנו ההוא גברא דובין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא אתא לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דרבינא א"ל רב אחא בר תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הו' אגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הו' איתבייה רבינא לרבא אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ז גט אמר ליה רבא ואימא מרישא אינו גט א"ל רב אחא מדפתי לרבינא ומשום דקשיא רישא אסיפא לא מותבינן תיובתא מינה אמר ליה אין כיון דקשיא רישא אסיפא לא איתמר בי מדרשא ומשבשתא היא זיל בתר סברא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבן שומשמי (ה) אגידא דנהר מלכא אגור מלחי לעבורינהו קבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד לסוף איסתבר נהר מלכא אמרו להו אגורו חמרי אפקינהו ניהלן דהא קבילתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אתו לקמיה דרבא אמר להו קאקיי חיוורי משלחי גלימי דאינשי רבינא דלא שכיח הו':

מוסף תוספות

א. דחלי הנאיא באם
מתי מחולי זה ושכו נחש.
ב. לא נתקיים
תנאו. כפי"א. ג. ה' ג' ג.
מוס' הלא"ש. דחלי
בבמידה. כפי"א.
ט. [ד] ותו. מוס' הלא"ש.
ז. [ד] ומשום להו דאם
לא יעמוד מחולי זה ה"ק
אם יעכבנו חולי זה
מלעמוד והרי לא עכבו
אלא ארי וכו'. כפי"א.
ו. משום הכא דאונסא
דלא שכיח לרבא לא הוי
גיטא. מוס' הלא"ש.
ז. לכן מוס' כתובות
ע"ש: בהא פליגי תרי לויני
דקא והלכתא כלישנא
רבא ורבא. ח. כחולי
ומיתה וכו'. כפי"א.
ט. וכ"ש כשלא הוציא
שום אונס מן הכלל שאין
לפרש בברייתא ולומר דאונס
דלא שכיח הוא ולא נחברין
לאותו אונס. ריעב"א.
י. [ד] ויפייין כגון שאמר
מעת שאני בעולם. מוס'
הלא"ש. י"א מדמיתי
עלה בגמ' ברייתא דרואה
שפחה עמו בפילה
וכו' דמפרש בה טעמא
משום חשש קדושתן.
לכאורה משמע דמתני'
נמי מההוא אומר שאלא
שארובי מיהו, אלא שעה
אחת לפני מיתתו. מוס'
מנחות ס: ד"ה לא.
י"ב. דמסקתא ליה, הוי
טעמא דלא התייהד או
חשש גט ישן או משום
משום קדושתן. מוס' הלא"ש
(ו'כ"ט הפסד"א ע"ש 'המס'
י"ג) וראם מת
מגורשת למפרע, הוי
טעמא משום. מוס' הלא"ש.

לעוי רש"י

אי שקלוש"א. מננוח.

מוסף רש"י

רבנן דמקדש אדעתא
בזבנת מקדש. ודא כח
דבעת חמיס, דהא כח
מסה וישראל קאמר [ובית
(ז) כל הקדש אשה על'
דעת שהניגו חממי ישראל
גיטאל הו' מקדשה,
שיחיי קיינן קדושתן
דברי חממי יהיו ענלס
לפי דברי חממי ס'
די גיטין שהשמי חממי
(כתובות ג) וכו"ו לעיל
(ג) ואפקעינהו רבנן.
על די גט זה וצ"ע דקדושתן
מינה. וישנה נגעת
דקדושתן מתנה למפרע,
דשפיק בית דין הפקר
(יבמות ז') סביב ג'
כח חממי (כתובות ג)
תינה. למימר אפקעתא,
דקדיש בכספא. דלימא
עג וטו עוקר הקדושת
ועשה מעות מתנה
מייקין (שם וכו"ו) יבמות
(שם) אז' דהפקר בית
דין הפקר גפי ממונ'
וכולו קדישה בגזל וכתמן
דמי. דלא הו' קדושתן
(רש"י ב"ב פ"ח). קדיש
רבינא דק"ל דקדושתן
(ד) מתי קאי אש א"ש
ועלמא, דלשה מקדשת'
נמי כזבא (ע"ל ז').
מאי איכא למימר.
כנלה על די גט כהן,
א"ע"פ אפיקושתין חמיס
עד נשקו. גזרת הכהן
הו' שהגו כזבתו ומידי
אירו כזבתו וכו', אבל
זה שאינו גט מן הסורה
ואתה מכזבו מפני דעת'
על ז' דתני תפולת עמו
הכמים ושפילט על פי
חממי, תוך אהה לומר
שמעיקין לא הו' קדיש'
אז' קדיש כזבא ואתה
עוקר קדושתן למפרע מה
תהא על ביאתה (כתובות
ג) מה אפקעתא איכא
למנוח, ה"ל כזבתא מלי
שויה (יבמות ז') שוויה
רבנן לבעילתו בעילת
זנות. כיון דבעלת דבית
תלה, ורבנן אמר די
יביע לה גט פי עילת'
מנטל כזבה למיחיי בעלת'
זנות. (שם וראה רש"י)
ותוסף רש"י לעיל ז').
קאקיי. חו"ש. חיורי. על
שם שוקנין הו', משלחי

לעוי רש"י
אי שקלוש"א. מננוח.
מוסף רש"י
רבנן דמקדש אדעתא
בזבנת מקדש. ודא כח
דבעת חמיס, דהא כח
מסה וישראל קאמר [ובית
(ז) כל הקדש אשה על'
דעת שהניגו חממי ישראל
גיטאל הו' מקדשה,
שיחיי קיינן קדושתן
דברי חממי יהיו ענלס
לפי דברי חממי ס'
די גיטין שהשמי חממי
(כתובות ג) וכו"ו לעיל
(ג) ואפקעינהו רבנן.
על די גט זה וצ"ע דקדושתן
מינה. וישנה נגעת
דקדושתן מתנה למפרע,
דשפיק בית דין הפקר
(יבמות ז') סביב ג'
כח חממי (כתובות ג)
תינה. למימר אפקעתא,
דקדיש בכספא. דלימא
עג וטו עוקר הקדושת
ועשה מעות מתנה
מייקין (שם וכו"ו) יבמות
(שם) אז' דהפקר בית
דין הפקר גפי ממונ'
וכולו קדישה בגזל וכתמן
דמי. דלא הו' קדושתן
(רש"י ב"ב פ"ח). קדיש
רבינא דק"ל דקדושתן
(ד) מתי קאי אש א"ש
ועלמא, דלשה מקדשת'
נמי כזבא (ע"ל ז').
מאי איכא למימר.
כנלה על די גט כהן,
א"ע"פ אפיקושתין חמיס
עד נשקו. גזרת הכהן
הו' שהגו כזבתו ומידי
אירו כזבתו וכו', אבל
זה שאינו גט מן הסורה
ואתה מכזבו מפני דעת'
על ז' דתני תפולת עמו
הכמים ושפילט על פי
חממי, תוך אהה לומר
שמעיקין לא הו' קדיש'
אז' קדיש כזבא ואתה
עוקר קדושתן למפרע מה
תהא על ביאתה (כתובות
ג) מה אפקעתא איכא
למנוח, ה"ל כזבתא מלי
שויה (יבמות ז') שוויה
רבנן לבעילתו בעילת
זנות. כיון דבעלת דבית
תלה, ורבנן אמר די
יביע לה גט פי עילת'
מנטל כזבה למיחיי בעלת'
זנות. (שם וראה רש"י)
ותוסף רש"י לעיל ז').
קאקיי. חו"ש. חיורי. על
שם שוקנין הו', משלחי

כאשת
אפי' על פי עבר אפי' ע"פ
בשפחתה (ס) מה היא
בשפחתה

מסיק אדעתיה וכיון דאסיק אדעתיה דעתו לפוטרה ככל ענין שימות ומתוך חולי זה הו' קאמר ולא נחממת חולי זה (א) ורבא מהדר ליה דמשוכשת היא דהא קשיא רישא לסיפא ולא משום סיעתא דנפשיה קאמר: לא תתייהד עמו אלא בפני עדים. לפי הקונו' ימחוי' דפישי מה היא צאונת הימני מילתא כזבתי נפשה היא א' אבל כזה גיטין מהימיו אס מתי דרישא לכ"ע הוי גט משעת נמינה לפיכך אחי שפיר דתלי בגמר'א טעמא דמתניתי דלא תתייהד משום חשש קדושתן (ב) ולא משום גט ישן שהרי כזי היה גט משעת נמינה אבל לפי ר"ת ור"י דמפי' דמה היא צאונת הימני קאי ארישא אמיהוס אס מתי ואפילו הכי לרבי יהודה הכי הוא כזבתא חס' ולרבי יוחנן לרבי יוחנן דהא חס' סמוך למיתא (ג) וקשה לרבי דאימא מלי טעמא בגמר'א משום חשש קדושתן כיון דעיינין חס' מגורשת ואורי' דודלי לרבי יהודה הוי טעמא משום גט ישן אבל לרבי יוסי דלמר מגורשת חס' ולרבי מאיר דלמר בגמר'א דבעילתה תליה (ד) איכא למיחש לקדושתן (ה) :

פסקי ר"ד

רבא ורבא לא ס"ל להא
דיב הונא גזירה שמיה
יאמרו יש גט לאחר מיתה
פי' היכא דהייב לה גט
סתם הוי גט וצ"ע שעמד
סתם אחת אחר שאלה יח
אם אלא אם ימות יאמרו
יש גט לאחר מיתה
ויכשירו א"ע"ג דאמר לה זה
גיטין אם מתי ולא ידעו

אחזו לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד בה א"ל רב תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הו' אגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הו' איתבייה רבינא לרבא אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש אינו גט אמר ליה רבא ואימא מרישא אינו גט א"ל רב אחא מדפתי לרבינא ומשום דקשיא רישא אסיפא לא מותבינן תיובתא מינה אמר ליה אין כיון דקשיא רישא אסיפא לא איתמר בי מדרשא ומשבשתא היא זיל בתר סברא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבן שומשמי (ה) אגידא דנהר מלכא אגור מלחי לעבורינהו קבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד לסוף איסתבר נהר מלכא אמרו להו אגורו חמרי אפקינהו ניהלן דהא קבילתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אתו לקמיה דרבא אמר להו קאקיי חיוורי משלחי גלימי דאינשי רבינא דלא שכיח הו':